SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXVII. évfolyam/2. szám

Az emberi munka gyümölcse

Amikor az idei Pünkösdön és a Szentlélek kiáradásán elmélkedtem, egy nemrég hallott hasonlat jutott eszembe. Amikor az az ember visszatekint a megtett útra, ahogy mi most az elmúlt plébániai évre, láthatunk egy letarolt földet vagy egy tele magtárat. Elmúlt egy plébániai év, learattuk egy év gyümölcseit, ideje Te Deumot mondanunk.

Van ennek a hasonlatnak objektív oldala is. Van-e egyáltalán tele magtár? Voltak-e az elmúlt időben olyan események, fejlemények, amelyekre büszkék vagyunk, amelyek meghatározzák a további utat, amelyek segítenek bennünket Krisztus felé?

A legfőbb hálaadás talán valóban a pápalátogatásért jár, amiben káplán úrnak és diakónus úrnak nagyon sok személyes munkája volt, de sokan jelen voltunk, láttuk, hogy Isten áldása volt a Szentatya látogatásán.

A Szentatyának társai a püspöki rendben az az öt püspök, aki eljött vagy jönni tervez konkrétan mihozzánk, a templomunkba. Ez már aligha szárnyalható túl püspöki látogatások számában, bár semmi előzetesen tervezett nem volt benne: „történelmileg így alakult…”

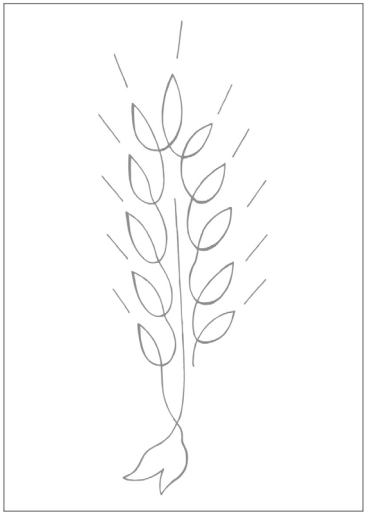

Kiss Mónika:
A Lélek-mag szárba szökken

Először Varga Lajos atya jött, hogy alapító plébánosunk Historia Domusáról könyvbemutatót tartson, utána Bíboros úr bérmált meg 16 erre fölkészült felnőttet és fiatalt, Mohos Gábor atya a Rózsafüzér-zarándoklat zárómiséjét mutatta be, Nuncius úr a Magyarországra zarándokló Jézus Szíve nővéreket köszöntötte, Martos Balázs pedig a katolikus iskolák pedagógusainak tart majd tanévzáró Te Deumot.

Hogyha tovább gondolkodunk és nézzük, miért jár hálaadás a Szentlélekben, akkor eszünkbe juthat 35 elsőáldozó gyermek a Főplébánián, és további nyolc gyermek a Szent Margit templomban. Azok mellett persze, akik felnőtt keresztségük vagy bérmálási készületük mellett lettek elsőáldozók.

Magtár vagy letarolt föld? Ezt a kérdést most a Szív-Hang újság kapcsán is föltehetjük, mivel meg kell köszönnünk főszerkesztőnk, Burucs Tímea eddigi munkáját, aki a következő számot már nem tudja vállalni. Ezzel nyilván számára is véget ért valami, de szívből köszönöm, hogy tele magtárként gondolhatunk az elkészült lapszámok hosszú sorára.

Nagy hála van bennem magának a plébániának az egységéért is. Miközben anyagilag valójában a tartalékainkat éljük föl, a tartalékok mobilizálása, a Rezeda utcában tulajdonolt lakás sikeres eladása, Hencz Edit, és az általa szervezett önkéntesek sok-sok munkájának köszönhető, de megtapasztaltuk a Szentlélek kegyelmét is, aki egy bonyolult jogi folyamat sok buktatójánál segített.

Most a tartalékok fölhasználásának a napjai vagy évei vannak, és majd talán később lesz ebből olyan növekedés, aminek tartós alapjai lesznek. Hálaadással gondoljunk vissza arra, hogy Isten áldása itt van velünk, és kérjük, hogy az emberi munka gyümölcsét változtassa éltető szentséggé. Ahogyan a II. Vatikáni Zsinat teológusai mondták: az egyház, azon belül a plébánia maga legyen egy olyan alapszentség, amely megszentel bennünket, hogy élő kövek legyünk és így szolgáljuk Istent.

Gábor atya

Tartalom

Az emberi munka gyümölcse 1

Kassán jártunk a Jézus Szíve Nővérekkel 3

Gender – valós vagy felfújt kérdés? 4

Imaalkalom a békéért 7

Gyereknap a plébániakertben 8

A bölcsőtől a primíciáig - 2. rész 9

Plébániánk hírei, információ 12

Kassán jártunk a Jézus Szíve Nővérekkel

Nagy öröm számunkra, hogy öten elkísérhettük a jelenleg nálunk szolgáló Nővéreket Kassára. Két napot tudtunk együtt tölteni, amit „mini zarándoklatnak" neveztünk el. Általában azért indulunk el egy zarándoklatra, hogy kiszakadjunk a hétköznapokból, hogy több időt tölthessünk csendesebb körülmények között Istennel imádságban. Ennek az útnak más céljai is voltak. A Jézus Szíve Nővérek Társasága Magyarországról indult, Péterfy Ida nővér alapította, aki Kassán született. Itt élt, itt volt első áldozó, itt járt templomba és itt érlelődött benne a hivatás, és az a módszer, ahogy a szegény gyerekeknek Istenről tanított, és ami az alapját adja a mai napig a Jézus Szíve Nővérek tanításának világszerte. Igen, mert ma már egy sok nemzetet átölelő renddé vált Ida nővér álma. Célunk volt, hogy ebben a két napban mindenhova ellátogassunk, ahol Ida nővér élt, imádkozott, első áldozó volt, ahol a fogadalmát tette, és a környező ligetbe, ahol a természetben is Isten jelenlétében élt. Felkerestük szüleinek, rokonainak sírhelyét is. Maga Ida nővér Amerikában lett eltemetve, de többször is hosszabb időt töltött itt, Pestszentlőrincen. Plébániánkon ezért sokan ismerik, tisztelik Őt, akit már mint Isten szolgálóját tisztelhetünk és imádkozunk boldoggá avatásáért. Nos, Kriszta nővérnek volt még egy igen fontos küldetése ezen az úton. Idén nyáron húsz nővér zarándokol Magyarországra azzal a céllal, hogy megismerjék azt a környezetet, kultúrát, természetet és embereket, ahonnan a rendjük származik. Ezért az itthoni látványosságok mellett fontos, hogy Kassára is elmenjenek, megismerni rendalapítójuk szülőhelyét. Ugyanúgy végig fogják járni az Ida nővérhez kapcsoló helyszíneket, ahogyan most mi tettük, meg-meg állva, imádkozva és Kriszta nővért hallgatva, hogy az adott hely éppen hogyan kapcsolódik Ida nővér életéhez. Ezért a nyári nagy zarándoklat előkészítése is volt egyben ez az út, szállás és helyszínek bejárása. Mert ahogy egy zarándoklaton fontos, hogy Jézus nyomában járjunk, az össze Jézus Szíve Nővér számára fontos, hogy minél jobban megismerjék azt az embert, aki oly szorosan tudott Jézus nyomdokaiban járni, hogy felismerte Jézus hívását, és az üldöztetés ellenére Ausztriába, Kanadába, majd Amerikába menekülve áttelepítette

a Jézus Szíve Nővérek Társaságát (Sisters of the Society Devoted to the Sacred Heart) új hazájába. Ezt az előkészítő munkát és nyáron a sok-sok nővér fogadását igen nagy szeretettel és odaadással segíti Pásztor Zoltán atya, a Kassai Főegyházmegye püspöki helynöke, akivel mi is tudtunk találkozni. Nagy öröm volt a Vele való találkozás és beszélgetés, mind a „fehér asztal" mellett, mind a szentmisén. Vasárnap három különböző templomban tart magyar nyelvű szentmisét, segíti és mindenben támogatja a szerencsére sok családból álló kassai magyar hívő közösséget. Miután vasárnap több templomot is megnéztünk, ami elég nehezen is ment a folyamatos misék miatt, az volt a benyomásunk, hogy igen nagy számban vesznek részt a kassai hívők a szentmiséken, és az evangélikus templom is, mely Kassa legrégebbi temploma, megtelt hívőkkel. Én még nem jártam korábban Kassán, így nagyon vártam ezt az utat. Rendkívüli élmény volt úgy megismerni ezt a várost, hogy nem csak a műemlékeket ismertem meg, hanem a Nővéreknek köszönhetően belecsöppentem egy olyan világba, amelynek múltjában ott rejlik valaminek a kezdete, amelynek van élő jelene, és az idén nyáron több mint húsz Nővér zarándoklatával a mi számunkra nagyon fontos jövője is van.

NFM

Gender – valós vagy felfújt kérdés?

Amikor megszületett bennem, hogy szakdolgozatomat az Egyház gender-elméletre adott válaszából írjam, azt gondoltam, ez korunk legnagyobb és legfontosabb kérdése. A szomszédban kitörő háború azonban megdöntötte bennem a téma kizárólagosságát. Ezzel együtt mégis fontosnak tartom, hogy foglalkozzunk vele, hiszen nem tudhatjuk, mi vár ránk a közeljövőben. Ez a cikk nem átfogó tanulmány akar lenni, csupán egy gondolatébresztő a részemről.

Antropológiai válságban élünk, ami meghatározza korunkat, társadalmunkat, gondolkodásunkat. Olyan talajvesztés ez, *„amely kétségtelenül hozzájárult a család lerombolásához, azzal a céllal, hogy ki kell iktatni a férfi és a nő közötti különbségeket, amelyeket csupán történelmi-kulturális jelenségnek/feltételnek tekintenek"*[1].

A gender-kérdés korunk talán legegyszerűbb és mégis legösszetettebb kérdése. Egyszerű, mert könnyen megválaszolhatónak kellene lennie, ugyanakkor összetett, mivel identitásunk lényegéhez tartozik, amely rendkívül bonyolult összhatás eredményeként alakul ki. A témát az antropológia területére sorolhatjuk, hiszen az emberlét különféle elemeire keresi a választ, és olyan kérdéseket feszeget, hogy mi az ember, mi tartozik az emberléthez, s mindezt ki határozza meg. Ha ugyanis azt állítom, hogy az ember férfinak vagy nőnek születik, akkor már megkérdőjelezem sokak tudományosnak vélt álláspontját. Ezen nézetek kialakulását nagyban befolyásolja a pszichológia, azon belül is az érzelmek jelentőségének túlhangsúlyozása, tudniillik az a nyomás, hogyha valaki valaminek érzi magát – legyen szó bármiről –, azt a társadalomnak kötelessége támogatni vagy legalábbis elfogadni. Egyre gyakrabban tapasztalható, hogy abszurdabbnál abszurdabb kérdések és válaszok fogalmazódnak meg, s hogy a józan ész mintha kiveszett volna a közgondolkodás bizonyos szegmenseiből. Személyes tapasztalatom, hogy a leghétköznapibb témájú párbeszédek alkalmával is gyakran felmerül ez a probléma.

A gender-elmélet (vagy sokkal inkább ideológia) látható célkitűzése a nemi binaritás egyeduralmának megtörése és a társadalmi nem jelentőségének túlhangsúlyozása, mely utóbbi normális esetben azonos az ember születési vagyis biológiai nemével. De természetesen, ahogy minden ideológiában előfordulnak anomáliák – mivel pusztán az emberi észre hagyatkoznak –, úgy ebben is. Éppen ezért teszem föl a kérdést: ha a nemek és a sztereotípiák eltörlése a cél, akkor miért bélyegzik meg az óvodában autókkal játszó kislányt azzal, hogy ő valójában egy rossz testbe született fiú? Nem önellentmondás ez? Vagy miért sorolják a *nemileg nem biztosan behatárolható* kategóriába a matematikát szerető lányt, illetve a rajzban tehetséges fiút?[2] Vagyis a dekonstruktivista irányzat, amely a sztereotípiák teljes palettájának eltörlésén fáradozik, valójában egy új gondolkodás sztereotípiáit építi föl (nők jogai vs. gyermek jogai, férfi vs. nő, család vs. önmegvalósítás stb.), és mindezt totalitariánus módon kívánja meghonosítani.[3] Persze azt is megkérdezhetném, hogyan lehet az, hogy egy orvos, aki az ember gyógyítására tesz esküt, az élet szolgálata helyett a megnyomorítást választja, mint ahogy ezt Dr. Johanna Olson-Kennedy a Los Angelesi Gyermekkórház Transzfiatal Egészségügyi és Fejlődési Központjának vezetője[4] teszi. Ő ugyanis 12 (vagy akár 8!) éves kortól pubertásblokkolókat és egyéb hormonokat javasol az identitásukban nem biztos gyermekeknek. Ezzel többek között az a probléma, hogy az ilyen jellegű kezelések egy idő után visszafordíthatatlan változásokat / károkat okoznak.

Föltehetjük a kérdést: mennyiben érinti mindez egy magyar ember életét? Miért kell „vészmadárként károgni", amikor itthon – úgy tűnik – nincs is relevanciája mindennek? A didaktikus válasz helyett csak egy idézetet szúrnék ide be Ferenc pápától, amelyből kiolvasható, hogy ő nagyon is fontosnak tartja a kérdéssel való foglalkozást. 2016-ban ugyanis a krakkói Ifjúsági Világtalálkozó alkalmából

1 A KATOLIKUS NEVELÉS KONGREGÁCIÓJA, *„Férfinak és nőnek teremtette őket". A „GENDER a nevelésben" kérdésről folytatandó dialógus szolgálatára,* in *Római Dokumentumok* LVII., Szent István Társulat, Budapest 2022, nr. 19.

2 Vö. SHRIER, A., *Irreversible damage. The Transgender Craze Seducing Our Daughters,* Regnery, Washington 2021, 63.

3 Vö. PEETERS, M. A., *Genderőrület. Útmutató a globális mesterterv megértéséhez,* Alapjogokért Központ, Budapest 2020, 88.

4 Ld. *Olson-Kennedy, J.,* https://www.chla.org/profile/johanna-olson-kennedy-md (utoljára ellenőrizve: 2022. 03. 07.)

találkozott a lengyel püspökökkel, akikkel többek között a gyermekeket érintő ideológiai gyarmatosításról beszélt:

>>> Európában, Amerikában, Latin-Amerikában, Afrikában és Ázsia néhány országában az ideológiai gyarmatosítás valódi formái zajlanak. És ezek közül az egyik – világosan megnevezem – a „gender" (ideológiája). Ma a gyerekeknek – a gyerekeknek! – azt tanítják az iskolában, hogy mindenki megválaszthatja a saját nemét. Miért tanítják ezt? Mert a könyveket azok a személyek és intézmények adják, akik a pénzt is. Az ideológiai gyarmatosítás ezen formáit befolyásos országok is támogatják. És ez a szörnyű.[5]

Az eddig ismertetett tények alapján talán joggal kijelenthetjük, hogy valódi kihívással állunk szemben, s csupán csak idő kérdése, hogy ez a szörnyű ideológia mindennapjaink része legyen. Bernhard Meuser tulajdonképpen püspököknek szánt könyvében néhány kérdést tesz föl annak érdekében, hogy átgondoljuk, mi történik, ha az ideológia sikerrel halad tovább megkezdett útján. Vajon lesz még egészséges társadalom húsz év múlva, ha az antropológiai válságot nem kezeljük sürgősen?

>>> Vajon az új szabadságért, amelyben a mai ember a szexualitás és társas kapcsolatok terén találja magát, egy-két nemzedék múlva nem azok tömeges keserűségével kell fizetni, akiket az egyéni boldogulás kereséséből kihagytak? Fognak-e öröklődni az emberi tragédiák? A megsebzettek és elhagyottak pedig maguk is egyre több sebet ütnek másokon, és egyre több embert hagynak magukra? 2040-ben majd megtudjuk.[6]

Faragó András

5 *Dialogo del Santo Padre con i Vescovi della Polonia (Kraków, 27 luglio 2016),* https://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2016/08/02/0568/01265.html#en (utoljára ellenőrizve: 2022. 05. 11.), (saját fordítás).

6 MEUSER, B., *Szabad szerelem. Az új nemi erkölcsről,* Kairosz, Budapest 2021, 44.

Imaalkalom a békéért

Pestszentlőrincen is meghirdették az Ökumenikus békeima a háború évfordulóján imaalkalmat 2023. február 24-re a Hargita téri Fadrusz-feszülethez.

Dr. Harmai Gábor plébános, Eredics Gergő káplán, Faragó András diakónus atyák, dr. Korányi András evangélikus lelkész, Kiss László református lelkész, és dr. Szent-Iványi Ilona unitárius lelkész hirdették az igét.

Beszédeik mind az igéhez, mind a háborús helyzethez igazodtak. Nagy erejű, megrázó felszólalások voltak a vezető pásztorok részéről, nem elhallgatva a tények komolyságát, súlyosságát. De: „Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!" És: „annak örüljetek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben." Szavakba ugyan nem nagyon lehet kapaszkodni, de nem Akárki mondta ezeket, és Aki mondta, tudjuk, hogy szava igaz.

Nem voltunk nagyon sokan, de akik eljöttek biztos, hogy a béke óhajtásáért, az ártatlanul háborúba kényszerített katonákért, otthonaikat kénytelenségből elmenekülőkért hordozzák napi imáikban. Ezzel kezdett a kórus is, a Dona nobis pacem éneklésével. Aztán következtek az atyák, lelkipásztorok, ökumenikus együttlétükben. A Miatyánk közös imádságával, és a Győzhetetlen én kőszálom eléneklésével fejeztük be az imaalkalmat.

A különböző felekezetek hívei végül barátságos beszélgetések után váltak el.

Nagyon illő az alkalomhoz Virág Benedek pálos költő versének egy részlete, melyet Kodály Zoltán zenésített meg, és bizonyára többen is ismerik, énekelték.

Békesség óhajtás

Virág Benedek pálos költő

Szállj le felséges palotád egéből
Béke! mennyeknek koronás leánya!
Szállj le s Európánk mezején jelenj meg
Már valahára!

……..

Ily soká tartó viadal piaccán
A szeléd lelkek fene tigrisekké
Válnak, elszokván az igaz, s az érző
Emberi szívtől.

……

Szállj le! s vígasztald meg az árvaságot
Béke, mennyeknek koronás leánya!
Hajh! sok országok szava kér, jelenj meg
Már valahára.

Sz.M.

Gyereknap a plébániakertben

Az esemény szervezői a Bodó család és a Prücsök vezetők voltak.
Fotók: Bodó Edit

A bölcsőtől a primíciáig - 2. rész

(Wimmerth Béla írása ifjúkoráról)

Érdemes téma, csak nehéz belefogni. Kemény fa, könnyen kicsorbulhat az ember fejszéje. 83 év távlatából pillantást vetni a bölcsőre és azután végigballagni az ifjúkor 23 évén át, felszedegetni a morzsákat, nem könnyű feladat. Pár évvel ezelőtt kollégáim unszoltak, hogy írjam meg 50 éves papságom történetét a pionír kezdettől jelen állapotig. Nehezen álltam kötélnek. Az ember agya öreg korában már olyan lesz, mint az öreg rosta, és hiszem, nagyon könnyen kipotyognak rajta keresztül az események. De nem hagytak békén, folyton rágták a fülemet; menni fog, tessék csak belefogni. Beadtam a derekam. Hozzáfogtam. Megírtam. Sikerült-e? Nem én bírálom el. Akik elolvasták, hízelgően nyilatkoztak felőle. Mert jött csak aztán az ostrom! Evvel az ötven évvel csak nem tetszik megelégedni? Ennek az előzménye is érdekes lehet. Tessék már ezt is megírni! Hát még mit nem! Csak nem fogom magam egészen kikészíteni: egy szegény fiú küzdelmes életét, míg célhoz nem ér. Pedig éppen ezt szeretnénk látni, hogy tanulhassunk belőle. Most sem hagytak nyugtot, mindig okvetetlenkedtek. Tessék már hozzáfogni! Nem tudtam őket lerázni a nyakamról. Hátha ezzel nem vallok szégyent. Megírtam ezt is. Nagyon kérem bírálóimat, ne legyenek részre hajlók, dobják a sutba, ha odavalónak tartják.

* * *

Miskolc

Az ember, hogy az életben szerepeljen, először is a világra kell jönnie. Ez történt velem is Miskolcon 1876. október 28-án a tetemvári laktanyán. Nem mennyezetes, selyempaplanos ágyban, hanem közönséges katonai komisz ágyban, szalmazsákon. Apám őrmester volt a közös hadsereg 65-ik ezredében. Bent lakott a laktanyában. Nem volt saját bútora. Anyám se hozott „házhoz" semmit. Esküvő után bevonultak apám szobájába; betoltak még egy ágyat és a szoba „bútorozott" lett. Mikor kinyitottam a szemem, minden bizonnyal sírva fakadtam és nem nagyon örültem a „barátságos" otthonnak. Apámat nagyon szerették az ezredben a tisztek, a legénység is, Tisch Arnold 65. ezredbeli százados mindjárt ki is jelentette: „ennek a virgonc porontynak" – ez volt az első dicséret, mit az életben kaptam – én leszek a keresztapja. Szavának is állt, és ő tartott keresztvíz alá az alsómiskolci templomban. Szmrecsányi Lajos ottani káplán keresztelt, ki később Eger rajongva szeretett érseke lett. Dicsekedhetek vele: tartotta a lelki rokonságot. Mindkettőnk hosszú élete alatt – ő 92 éves korában költözött el az élők sorából, én a 83-dikat taposom, mikor e sorokat rovom –, sokszor akadt alkalom papi jubileumok tartására, mikor is kölcsönösen üdvözöltük egymást. Én persze mélységes tisztelettel, hódolattal köszöntöttem Eger érsekét. Ő

pedig mindig azonnal, saját kezű, gyönyörű gyöngybetűkkel írt levélben válaszolt, és főpapi áldását küldte.

Mostoha körülmények között kezdtem meg életem, és a szegénység árnyékként kísért végig egész ifjúságom alatt. Miskolcról 1881-ben Munkácsra költöztünk. Áthelyezték az ezredet. Miskolcról nem sok emlékem maradt. Egyet azonban, bár még csak öt éves voltam, nem tudok még most sem elfeledni. Megragadt az emlékezetemben, hogy egy éjjel alarmírozták az egész ezredet. Felhőszakadás volt és a megáradt Szinva patak rázúdult a városra. Az ár az alacsonyabban fekvő házakat egészen elöntötte. A lakók a háztetőre menekültek, onnan szedték le őket az utászok. Az azonnal megindított nagyszabású mentőakció dacára nagyon sok volt az áldozat. Nem csoda, hiszen alvás közben érte a lakókat az áradat, és nem tudtak menekülni. Sokan a vízbe fulladtak.

A Szinva levitte őket a Sajóba, a Sajó pedig a Tiszába. Akiket a víz felszínre hozott, azokat az utászok halászták ki.

Munkács

Atyámnak – mint mondani szokásos „a fatornyos kis hazája". Itt született 1849-ben. Itt volt az egész atyafiság. A rokonok kitörő örömmel fogadtak bennünket és mindjárt egy házat is kiszemeltek részünkre, mellyel – mint bizonyították – meg leszünk elégedve. A ház csakugyan minden tekintetben megfelelt igényünknek. Három tágas szoba és az összes mellékhelyiségek. A telek két kis hold, tele gyümölcsfákkal. Különösen sok volt köztük a besztercei szilvafa. A ház utcára nyíló ablaka előtt régi szőlőtő, mely indáival egészen beborította a falakat egészen úgy, mint ahogy manapság egyes házaknál a zöld repkény befutja az egész házat. Minden évben olyan bő termést hozott, hogy pár hektó bort szüreteltünk annak dacára, hogy naponként is fogyasztottunk belőle. A házbér évi 100 forint volt. A kert végén óriási pajta állt. Mire használták, nem tudtuk. Apám a pajtát az ezrednek kiadta szalma raktárnak évi 100 forintért. A házbér tehát már fedezve volt. A sok lehullott szilvát meg eladta a szeszfőzdének. Ez már pluszt jelentett. A rokonok tehát igazat mondtak. Nem is szóltunk ellene soha egy szót sem. Nekünk, gyermekeknek pedig – már hárman voltunk – minden álmunkat valóra váltotta. Nem voltunk a kaszárnya udvarára korlátozva. Szabadon mozoghattunk, ugrándozhattunk, hancúrozhattunk, és amit a leginkább nélkülöztünk, szabad volt kiáltoznunk, sikoltoznunk.

Házunkhoz közel volt a Latorca folyó. Nyáron gyakran mentünk fürdeni. De hogy fürödtünk? A sebes folyású folyónak még a szélére sem mertünk bemenni. Apánk az ölébe vitt, így aztán már vígan lubickolhattunk. Néha bizony nagyon is hűs volt a víz, de nem mertünk sikoltozni, mert az lett volna a vége, hogy otthon kellett volna maradnunk.

A polgármester volt a szomszédunk, Cseh Lajos, apámnak régi jó barátja. A polgármesternek Munkács külvárosában, Oroszvégen szép gyümölcsös kertje volt. Csak a Latorca hídján kellett átmennünk, már is ott voltunk. Itt játszadoztunk az ő gyermekeivel. Minden gyümölcsfáról szedhettünk, de egyhez – az őszibarackfához – még közel sem volt szabad mennünk. Ez volt a polgármester szeme fénye. Egy nap a polgármester huncut lánya, Margit, nagy selyma volt, a fáról leszakított egy barackot. És ezt olyan ügyesen csinálta, hogy egyikünk sem vette észre. Később kijött utánunk a polgármester. Rögtön észrevette a "csonkítást". Ki merészelt a fához nyúlni? – kiáltotta nagy mérgesen. Nem is sejtettük, hogy mi történt. És ekkor előáll a kis huncut, és sunyi pofával – pardon a csúnya szóért –

rám fogta a lopást. Elhűlt bennem a vér. Én? Igen, te! A polgármester a térdére fektetett és háromszor rám húzott a botjával. Nem volt érezhető ütés, inkább megszégyenítés. Nem mentegetőztem. Katona fia voltam, katonásan is viseltem magam. De ezek után hiába hívtak Oroszvégre. Vége volt a barátságnak. Nem mentem velük sohasem, még akkor sem, mikor a polgármester maga is hívott: Gyere, fiam, velünk!

Idő múltával a polgármester leánya, Margit, Simsay gimnáziumi tanár felesége lett, én pedig Pestszentlőrincen prelátus. Simsayt Munkácsról Győrre, majd innen Pestre helyezték át. Mikor megtudták, hogy én a szomszédban lakom nővéremmel, Margit többször meglátogatott. Valahányszor csak megjelent, sohasem mulasztottam el a maliciózus megjegyzést: Te most is olyan sunyi vagy, mint voltál kislánykorodban? A sunyiság úgy látszik lekopott róla, de a huncutság az megmaradt. Nagyszerűen tudta a macskákat utánozni. Valahányszor kijött, mindjárt produkálta is magát. Leült és elkezdett nyávogni. Erre mindjárt felfigyelt a mi macskánk és válaszolt. A második és harmadik nyávogásra már megjelentek a szomszéd macskák is, nyávogtak ők is, de többször marakodtak is egymás között. Olyan erős volt a „koncert", hogy az egész környéket felverte. Mi a dög ütött ezekbe a macskákba? – egészen kihoztak a sodromból – morgott a szomszéd. A fene tudja – válaszolt rá a másik – talán valamennyi megveszett, ezért nyávognak olyan förtelmesen. Hát se a dög nem ütött beléjük, se meg nem vesztek, mi tudtuk, hogy mi volt az oka a koncertnek. Simsay feleségének a huncutsága volt az oka, hogy a macskák olyan förtelmesen nyávogtak. Mikor aztán látta, hogy nekünk is elég volt mára a koncertből, odaszólt nekik macska nyelven és a macskák ahányan voltak, annyifelé szaladtak. Csend lett.

Sz.M.

Kép forrása:
https://karpatalja.ma/sorozatok/karpatalja-anno/karpatalja-anno-munkacs-folyoja-a-latorca

SZENTMISÉK RENDJE

Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia	
Vasárnap	**7:00, 10:30, 18:30**
Hétfő	7:30
Kedd	7:30
Szerda	18:00
Csütörtök	18:00
Péntek	7:30
Szombat	7:30, 18:30 (előesti)

Gyóntatás a Főplébánián
A vasárnapi 18:30 órai szentmise alatt, vagy előre egyeztetett időpontban.

Szent Margit Plébánia	
Vasárnap	**9:00, 16:30**
Hétfő	18:00
Kedd	18:00
Péntek	18:00

Szent Lőrinc Kápolna	
Szerda	7:30

Szent József Kápolna	
Szombat	17:00

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

IRODAI SZOLGÁLAT A FŐPLÉBÁNIÁN	
Hétfő, kedd, péntek	9:00 - 12:00
Szerda, csütörtök	15:00 - 18:00

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Burucs Tímea
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2023. augusztus 31.